

en hel masse til ekstra forbrug. I stedet gør vi det, at vi målrettet investerer, at vi målrettet uddanner, og at vi målrettet skaber samarbejde mellem erhvervslivet og den offentlige sektor for at få jobbene frem. Og det har vi jo vist at vi kan.

Vi har lagt fortiden bag os. Modsætningen mellem bekæmpelse af høj inflation og høj arbejdsløshed findes ikke længere, og hvis der skulle komme en stigning i arbejdsløsheden, er det ikke via pengeudpumpning, man får dæmpet arbejdsløsheden. Nej, så er det via en konkret, offensiv økonomisk politik, man får jobbene frem igen.

Med hensyn til 1992: Nej, spørgsmålet stod ikke åbent, vil jeg sige til både hr. Holger K. Nielsen og de øvrige medlemmer af SF. Spørgsmålet stod ikke åbent, det var meget klart. Det gik ud på, at vi stemte om Maastricht, men ikke om at indgå i den tredje fase. Den tredje fase kan der kun tages stilling til ved en ny dansk folkeafstemning, og det stod fuldstændig klart i 1992 – mere sagt for historieskrivningens skyld.

Så vil jeg afslutningsvis sige til hr. Frank Dahlgaard, som spørger, hvilke konkrete mål det er, vi sætter os: En gang om året skal hvert enkelt land – og det har stået på et par år nu – nøje redegøre for, hvilke mål man har sat sig for det næste år, når det gælder beskæftigelsen og arbejdsløsheden. Hvis man så ikke har nået de mål, når man kommer til møde næste gang, ja, så vanker der. Så skal man kunne redegøre for det, og så forventer jeg, at oppositionen både herhjemme og i ethvert andet land og for den sags skyld Europa-Parlamentet indkalder regeringen og lægger pres på regeringen: Hvorfor har I ikke gjort det?

Det er ikke godt, hvis man ikke kan nå de mål, man har sat sig, og derfor giver hele den arbejds metode, hvor hele samarbejdet er skruet sammen til at nå de mål, man har sat sig, i sig selv en fantastisk styrke, der er helt, helt anderledes, end den var i Maastrichtsituationen i 1992.

Frank Dahlgaard (UP):

Hvis det virkelig var sådan, som statsministeren siger nu, og hvis det virkelig var sådan, som statsministeren sagde lige før – altså at der ikke er nogen modsætning mellem inflationsbekæmpelse og nedbringelse af arbejdsløsheden – hvorfor er det så sådan i dag, at netop de lande

i Vesteuropa, som ikke er med i euroen, men har deres egen valuta – Danmark, Norge, Sverige, Island, Schweiz og Storbritannien – alle har en væsentlig lavere arbejdsløshed end den, man har i euro-området? Hvorfor er det sådan, hvis tingene skulle være i balance?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg må sige til hr. Frank Dahlgaard, at tingene bliver altså ikke rigtigere af, at de bliver gentaget.

Hr. Frank Dahlgaard og jeg har haft indtil flere debatter, og jeg ved, at det samme gælder for økonomiministeren. Vi har haft debatter om arbejdsløsheden inden for og uden for euro-området, og hver gang har vi nøje dokumenteret over for hr. Frank Dahlgaard, at det er jo ikke sådan, at de små lande inden for euro-området, der kan sammenlignes med os, har en meget højere arbejdsløshed, end vi har uden for euro-området. Det er endda sådan, at enkelte af landene inden for euro-området har en lavere arbejdsløshed, og det er jo heller ikke sådan, at Sverige har den laveste arbejdsløshed blandt alle de små lande.

Jeg synes altså, hr. Frank Dahlgaard skylder os at stå ved de tal, der gælder. Det kan altså ikke hjælpe noget, at man fifler ved at sige, at nu tager vi gennemsnittet for hele euro-området, og så sammenligner vi med de små lande udenfor. Det må være rigtigt, at mindre lande udenfor sammenlignes med mindre lande indenfor, og her er realiteten, at der har været en rigtigt god beskæftigelsesfremgang, også i landene inden for euro-området. Det er endda en overordentlig god beskæftigelsesfremgang, og dermed knækker arbejdsløshedskurven, og det synes jeg er det væsentligste.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2131

3) Til statsministeren af:

Frank Dahlgaard (UP):

»Kan statsministeren bekræfte, at Danmark altid på et senere tidspunkt vil kunne tilslutte sig euroen, hvis vi stemmer nej den 28. september, mens det omvendt er umuligt at forlade euroen igen, i bedste fald usikkert, når vi først har sagt ja?«